

LECTIO DIVINA

Anselm Grün, OSB

s njemačkoga preveo: fra Dario Galić

Koliko si dugo ti svoj vlastiti neprijatelj, toliko je to i riječ Božja. Do sklada dolazi kada se prema Riječi odnosiš kao prema prijatelju. U čitanju će na neki način doći i do borbe s Božjom riječju. Riječ me Božja vodi i ja joj to dopuštam i prepuštam joj se da me dovede u red.

Lectio divina, božansko čitanje, bilo je i još je uvijek monasima jedan od glavnih stupova duhovnoga života. Benedikt im je odredio tri sata duhovnoga čitanja na dan. Pritom nije mislio samo na studiranje, proučavanje Biblije, nego i na čitanje koje ih preobražava i ispunja duhom Svetoga pisma. Takvo je čitanje susret s Riječju, borba s Riječju, prepuštanje Riječi. Sv. Augustin nam opisuje što se u susretu s Riječi događa: riječ je Božja protivnik tvoje volje dok ne postane uzročnik tvojega spasa. Koliko si dugo ti svoj vlastiti neprijatelj, toliko je to i riječ Božja. Do sklada dolazi kada se prema Riječi odnosiš kao prema prijatelju. U čitanju će na neki način doći i do borbe s Božjom riječju. Riječ me Božja vodi i ja joj to dopuštam i prepuštam joj se da me dovede u red. Ona me čitava prekriva. Riječ mi Božja pokazuje gdje su moji promašaji u mojemu ljudskom odrastanju, obovječenju, a isto mi tako pokazuje gdje sam u biti svoj vlastiti neprijatelj. U čitanju joj dopuštam razotkrivanje vlastitoga prikrivenog stanja i polazim na put koji Riječ u meni otvara. To je put samosvijesti, individuacije, kako ga je nazvao Carl Gustav Jung. Put na kojemu slika koju je Bog o meni stvorio, a koja odgovara mojoj istinskoj jezgri i biću, mora progovoriti sve jasnijim svjetlom. Treba probiti oklop moje maske i mojih uloga. Kada Riječ u meni postane vidljiva, onda postajem svoj vlastiti prijatelj te u meni vlada potpun sklad.

Da bismo Sveto pismo mogli tako čitati da me ono preobražava, izgrađuje moju vlastitu sliku, moje ja, moju osobnost – kako govori Jung – potreban je osjećaj za simbole pomoću kojih Biblija govori. Za stare su monahe simboli u Svetomu pismu bili sami po sebi jasni. Oni su mislili, osjećali i živjeli u simbolima. Njima je jezik Biblije uvijek bio ljepši nego njihove vlastite zamisli, osjećaji, raspravljanja koja dovode do unutarnjega razračunavanja. Tumačenje monaha i crkvenih otaca pokazuje nam njihovo razumijevanje Svetoga pisma. Za monahe je Biblija bila knjiga koja liječi. Takav način tumačenja Biblije možemo vidjeti kod Evagrija Pontskog, u njegovu *Antirrhetikonu*. Tamo se svakoj misli koja nas čini bolesnima suprotstavlja jedna riječ Svetoga pisma koja nas ozdravlja. I on postupa s povijesnim tekstovima Pisma na poseban način. Za njega su i povijesni tekstovi izricanje o našoj nutrini. Oni opisuju put prema samoostvarenju.

Kako bismo obavljali božansko čitanje onako kako je to nalagao sv. Benedikt, potreban nam je nov pristup Svetomu pismu. Moramo odložiti naš način znanstvenoga istraživanja koji analizira tekst. *Lectio divina* nije studij koji će zadovoljiti našu radoznalost. Ono nas želi promijeniti. Pristup koji nam omogućuje ova vrsta božanskoga čitanja jest tumačenje teksta dubinskom psihologijom. Ona nam omogućuje da nanovo otkrijemo simbole. Ona nam pomaže da tekst primijenimo na sebe, da ga razumijemo kao opis vlastitoga samoostvarenja. Test pokreće nešto u nama,

mijenja nas, preobražava, pomaže da ono što je inače u nama nesvjesno drijemalo dođe na svjetlo i tako postane djelotvorno.

Münsterschwarzach, 1. veljače 1985.

p. Anselmo Grün, OSB

Iz predgovora knjizi *Biblija kao lijek* Guida Krepolda, OFM Cap

